Inkvizitor

Príspevok pridal Mortimer
©tvrtok, 09 august 2007

Na Jeho odplatì, vlajkové lodi flotily obklopující Tyros Prime, jsem se sešel s Plukovníkem Imperiální gardy, který byl èlenem štábu, velící této akci. Našel jsem ho v jeho kajutì s jedním z jeho dùstojníkù. Po mém pøíchodu se návštìvník omluvil a nechal nás o samotì. Plukovník mi pokynul a já beze slova usedl.

„Pøedpokládám, že už jste s celou vìcí obeznámen ?“ zeptal se mì po chvilce mlèení.

„Samozøejmì. Po cestì jsem si proèetl celou zprávu. Rád bych ale, kdyby jste mi o tom nìco øekl vy osobnì. Pøeci jenom vlastní zážitek je nìco jiného než detailní leè suchá zpráva,“pousmál jsem se v odpovìï.

Plukovníkùv pohled zùstal neteèný. „Já u toho ale nebyl. Tu zprávu podal jeden z mariòákù. Neøeknu vám toho o mnoho víc, než jste si pøeèetl…“ Zbytek vìty zùstal viset ve vzduchu. Pokynul jsem mu aby pokraèoval.

„Pøi rutinní zajiš•ovací akci v sektoru rudá pìt dva osm, zde,“ pøi tìchto slovech zapnul holomapu a rukou mi ukázal, v které èásti mìsta se sektor nalézá, „jsme narazili na prùzkumný oddíl Tau vybavený tìžkými zbranìmi. Aèkoliv jsme zde nepøítele oèekávali, zlomená jeho odporu bylo tìžší než jsme pøedpokládali. Zdá se, že Tau zde chtìli provést pøípravu terénu pøed plánovaným protiútokem. Tedy pøesnì to co my.“ Gardistova ruka se míhala po mapì a ukazovala pøesné rozmístìní našich i nepøátelských sil pøed i bìhem bitvy. Dùstojník mìl pravdu – tohle všechno jsem už znal z mé zprávy. Zbystøil jsem až v závìru, kdy se koneènì dostal k tomu, kvùli èemu jsem tu byl.

„Jeden z mariòákù se v zápalu boje pustil za prchajícím Tau do jeskynì v této skalní stìnì. Pak objevil sluj, zde, a v ní hnízdo uctívaèù Chaosu. Bìhem nastalého ústupu se mu povedlo melta náloží zboøit strop tunelu a démony pohøbít pod sutinami. Když se dostal ven, bylo už o bitvì a my ho mìli za padlého. Ihned poté, co se vrátil a ohlásil svùj nález, naøídilo velitelství orbitální bombardování celé oblasti. Teï už by tam nemìlo být nic kromì kráterù a spálené zemì. Alespoò prùzkum nic jiného nehlásí.“

Když skonèil, bylo chvíli ticho. S pohledem upøeným do mapy jsem se Plukovníka zeptal: „A co se stalo s tím mimozemš•anem ? Ve zprávì o nìm už pak není ani slovo.“

Muž pøede mnou nehnul ani brvou. „Valerije ho zabil, co jiného ? Když se o nìm nezmiòuje, tak není jiná možnost.“

„Aha.“ Chvíli bylo opìt ticho. Cítil jsem jak v místnosti vzrùstá napìtí. Ten muž inkvizici oèividnì v lásce pøíliš nemìl. Ostatnì, to as nikdo.

„Kde je ten mariòák, Valerius, teï ?“

„Dole na povrchu. Právì?“krátce mrkl na monitor pøed sebou, „právì teï spolu se svou èetou hlídkuje v sektoru modrá šest devìt pìt.“

„Takže žije ?“

„Jistì, patøí v èetì mezi nejlepší a nejstarší.“

„Výbornì…. Teï když mì omluvíte,“ zvedl jsem se ze židle, „mí muži a já odlétáme za hodinu. Mùžete zaøídit aby posádka nasmìrovala naše výsadkové kapsle do blízkosti Galeriový èety? Musím si ještì nìco zaøídit.“

„Jistì,“vstal i gardista a podal mi ruku. Poté se mi zahledìl do oèí. „Císaø stùj pøi vás. Hodnì štìstí.“

„Dìkuji, vám také.“ Otoèil jsem se a vyšel pryè. Plukovníkovi se zjevnì ulevilo…

***

Zatímco jsme klesali øízeným pádem do atmosféry, mìl jsem dost èasu abych se nechal unést vlastními myšlenkami. Celá tahle planeta je mrtvá. Pravda, prakticky k tomu došlo už pøed mìsícem ve chvíli, kdy se na její orbitì setkala imperiální flotila s flotilou Tau a na její povrch zaèaly pršet invazní síly obou stran, ale teï…teï už je ztracená definitivnì.

Sémì Chaosu ji zabilo stejnì spolehlivì jako virus zdravou buòku. Výsadkový modul se roztøásl a zaèal sebou házet jako kacíø na hranici. S muži pøede mnou to ani nehnulo. Divil bych se kdyby ano…

***

Po dopadu na povrch mi trvalo malou chvilku než jsem se dokonale zorientoval. Znovu, jako už tolikrát pøed tím jsem si to vyèetl – pøíštì mì to mùže stát život a tím i tøeba celou misi. Pro teï jsem ale chmury odhodil pryè a radši si odøíkal krátké podìkování Císaøi a strojovým bohùm za bezpeèné pøistání.

Plukovník svùj slib splnil nad oèekávání dobøe – pøistáli jsme v mìstských vesmírných docích, nynìjším místem vrchního velitels všech pozemních operací. I když byla hluboká noc, panoval zde èilý ruch. Každou chvíli pøistával nebo odlétal zásobovací nebo vyloïovací èlun, garda se snažila do mrtì využít možností, které jim nabízela orbita plná imperiální flotily. Všichni si samozøejmì byli vìdomi toho, že tento stav nemusí panovat napoøád…

Než jsem se staèil vydat hledat novopeèeného seržanta Valeria, dobìhl k nám jeden mladý gardový poddùstojník. Musel vìdìt kdo jsem – ve chvíli, kdy se dostal na dohled, nevypadal pøekvapenì ani vydìšenì. Voják prošel kordonem mých mužù a když se dostal až ke mnì, vysekl pøedpisový pozdrav a postavil se do pozoru:

„Ve jménu Císaøe vás vítám na povrchu planety Tyros Prime.“ Jeho pozdrav jsem mu oplatil a pokynul a• pøejde do pohovu

„Zaveïte, poruèíku, mne a mé muže za seržantem Valeriem ze tøetí kompanie. Okamžitì.“

„Bohužel, pane, to nebude možné.“ Jeho hlas se pøi tìch slovech trochu zatøásl. Málokdo vydržel pohled inkvizice.

„Proè?“vystøelil jsem na nìj otázku. „Podle velitelství na orbitì je jeho èeta dislokována zde !“

„Pane, pøed pùl hodinou byla sedmá èeta spolu s oddílem seržanta Valeria odvelena na severozápad mìsta k potlaèení protiútoku Tau.“ V duchu jsem zaklel, s tímhle jsem vùbec nepoèítal.

Voják mìl oèividnì pravdu – potemnìlá obloha udaným smìrem zrudla od probíhajících bojù a z dálky se neslo dunìní dìl.

„Jak je to daleko ?“

„Ale…“

„Jak je to daleko ?!?“

„Tøi…tøinákt kilometrù. Pane.“ Poddùstojníkovi se samou nervozitou tøásl hlas.

„Vojáku, do deseti minut nám seženete nìco, s èím se tam dostaneme. Je mi jedno jak to provedete,“ zarazil jsem jeho namítnutí ještì než ho mohl vyslovit, „ale za deset minut to na nás bude èekat u severozápadního výjezdu. Jestli ne, tak budete mít co do èinìní se mnou.“

Otoèil jsem se a odešel k výjezdu, s oddílem v patách. Poddùstojníka jsem nechal stát s otevøenými ústy a neš•astným výrazem ve tváøi…

***

Na gardistu jsem musel udìlat opravdu velký dojem, protože než jsme dorazili k bránì, èekal na nás už imperiální Rhino – mnohatunové monstrum na pásech tlustých jako mužské stehno. Rychle jsme do nìj naskákali, vzápìtí na to se transportér rozjel, vyfukujíc pøitom ohromná oblaka kouøe.

Øidiè postupnì zvyšoval až se stroj zaèal tøást tak, že to vypadalo, že se každou chvíli rozpadne. Pøidržujíc se stìn, došel jsem kabiny a posadil se na sedadlo spolujezdce. Øidiè mou pøítomností zjevnì nadšen nebyl.

Skrz úzký prùhled v mohutném pancíøi jsem pozoroval ubíhající okolí, ozáøené jen svìtlem Nosorožcových reflektorù. Projížděli jsme rozbitou ulicí, lemovanou domy znièenými bìhem bojù, které o nì byly svedeny.

Padly na mne chmury. Jestliže se Chaosu povedlo skrývat se tak dlouho, co mezitím jeho služebníci dokázali pøivolat ? žádný z temných bohù si nenechá ujít takovou pøíležitost jak posílit svou moc, zvláš• když najde tak velké množství hlupákù, kteøí jsou ochotni pro nìj položit svùj život v hromadné obìti jako byla ta zdejší. Myšlenky mi zalétly k akci na Serpentì V. Heretici tehdy získali nebývalý vliv a my museli vyhladit celou planetu abychom zabránili rozšíøení do dalších systémù. Došlo to dokonce tak daleko, že celý systém musel být uzavøen do preventivní karantény…

Krátkou modlitbou jsem zahnal nepøíjemné myšlenky a utvrdil svou vùli v nutnosti pokraèovat v boji v Jeho jménì. Už jsem se zase plnì soustøedil na pøítomnost…

A bylo na èase. Zdálky už bylo zøetelnì slyšet jednotlivé výstøely dìl i obèasní detonace menších zbraní.

„Jak je to ještì daleko ?“otoèil jsem se na øidièe.

„Ještì asi jeden a pùl kilometru, pane.“Muž se pøi odpovìdi ani neotoèil mým smìrem. Øízení v tìžkém terénu zcela poutalo jeho pozornost.

„Výbornì. Zastavte nám tu, zbytek dojdeme pìšky. Až vystoupíme, mùžete odjet zpátky.“

Øidiè beze slova dupnul na brzdy a ocelové monstrum s ohlušujícím rachotem zaèalo zastavovat. Použil jsem vylez v kabinì a postavil se na rozbitou dlažbu. Šedí rytíøi, oddíl který mne doprovázel, mezitím vyskákali ven a zaujali nejvýhodnìjší støelecké pozice za a okolo mne. Rhino sebou trhlo jak øidiè uvnitø zaøadil rychlost a rozjel se pryè. Chvíli jsem ho sledoval pohledem a pak se rozbìhl pryè s vojáky za zády. Mohutné detonace, která roznesla imperiální vozidle po okolí, si nikdo z nás skoro nevšiml. Znovu se mi osvìdèilo brát si sebou do akce nìkolik melta náloží. Jistota je jistota…

***

Tìch pìt minut, bìhem kterých jsme urazili zbylo vzdálenost mi poskytlo dost èasu k pøemýšlení o situaci, která nás èekala. Nikdo z mých mužù nemohl cítit to co já – pøítomnost nìèeho, co se vyskytovalo na bojišti pøed námi. Nìèeho, co tam nemìlo být Nìèeho temného…

Proto jsem nás nechal vysadit takhle daleko – není na škodu, když o sobì ještì nìjakou chvilku nedáme vìdìt.

Ulice už hodnou chvíli nesla známky nedávných tìžkých bojù a nyní se zaèaly objevovat první mrtví. Rachot støelby zaèínal ohlušovat a noc se prozáøila odlesky plamenù šlehajících z nìkolika domù. Zøejmì pozùstatek z použití plamenometù.

Mrkl jsem na lokátor na zápìstí a zahnul do nejbližší ulièky, Šedí za mnou. Prošli jsme nìkolika znièenými domy, nepovšimnuti nikým jsme minuli palebná postavení samohybných dìl, až jsme se dostali k pøední linii tvoøené blokem domù na okraji kruhového námìstí.

Na první pohled bylo místem, kde se mariòáci s Tau srazili v pøímém boji – bylo plné mrtvol a hoøících vrakù. Teï ale plnilo funkci území nikoho, Tau se oèividnì stáhli do budov na druhé stranì a s imperiálními sílami na sebe bez ustání støíleli. Všechno jsem zjistil jediným pohledem z okna, pak už jsme narazili na první mariòáky-prùzkumníky.

V první chvíli nás málem zastøelili ale pak jejich zostøené smysly zjistili kdo jsme a oni sklonili zbranì. Mlèky nám pokynuli. Rychlým krokem jsme se pak všichni vydali dál.

„Už jsme vás èekali, jen ne takhle potichu,“ poznamenal jeden z nich.

Pokrèil jsem rameny: „Inkvizice má vlastní zpùsoby jak se projevit.“

Zanedlouho jsme byli na okružní galerii ve druhém patøe, poskytující perfektní výhled na námìstí. Galerie byla plná soustøedìných mariòákù, pálících s tichou zuøivostí na nepøítele.

Skauti nás dovedli k provizornímu velícímu stanovišti. Tam už na nás èekal poruèík velící sedmé èetì.

„Jdeme za seržantem Valeriem,“ øekl jsem ponìkud zbyteènì. Urèitì už dostal zprávu o našem pøíjezdu.

„Vím. Bohužel, Valerius a jeho oddíl se právì pøipravuje k útoku. Budete muset poèkat až se vrátí.“ Na poruèíkovì tváøi se nepohnul ani sval a já se nemohl zbavit pocitu, že ho na tuto akci poslal jen aby se mnou nemusel mluvit.

„V tom pøípadì se útoku zúèastníme také. Kde je shromaždištì ?“

Poruèík se slabì pousmál. „Dole, ve vstupní hale.“

***

Mìli jsme ještì chvilku èas, než nám dají signál k útoku, spolu s dalšími dvaceti jsme stáli v obrovské hale budovy, kde jsem o patro výš mluvil s poruèíkem. Kromì mne a mých Šedých rytíøù tu stál ještì oddíl Valeria a úderná ètveøice vybavená plamenomety, melta zbranìmi a granáty.

„Tenhle sektor byl pomìrnì klidný. Tau se zde moc neprojevovali a radši se snažili udržet støed a jih mìsta vèetnì pøístupových c Teï, když jsme je zbavili podpory z orbity, je jejich zásobování o dost problémovìjší.“ Valerius využil volného èasu a zaèal mi na mùj nìmý dotaz objasòovat souèasnou situaci.

„Asi pøed hodinou ale Tau podnikli pomìrnì prudký útok, který prorazil gardové síly a celkem nerušenì došel až sem. Tady jsme se s nimi potkali my.“ O výsledku støetnutí nemusel nic øíkat – nynìjší pøítomnost mluvila za vše.

Valerius mi pøipadal trochu jiný než ostatní „bratøi“ kolem. Unavenìjší než jiní, s jakousi nezúèastnìností v hlase. Zdálo se, že nc hodnost ho zmìnila víc než si pøipouštìl. Nemluvì o zážitku z parku. Chaos dokáže mìnit i pøi letmìjším dotyku. Navíc se tehdy muselo stát ještì nìco jiného – jméno nepøítele vyslovoval jinak než ostatní. Jakoby bez skryté nenávisti, která je mariòákùm vkládána do mozku bìhem genetických úprav, které podstupují aby se z nich stalo to, co teï. Lidská hora srostlá se svým pancíøem…

Než jsem se staèil na cokoliv jiného zeptat, zatváøil se Valerius nepøítomnì a pak se otoèil ke zbylým èlenùm úderného oddílu. „Pøipravte se – tøicet vteøin !“

„Zopakujte si patnáctý žalm pro zpevnìní vùle bìhem boje. Ve jménu našeho nejsvatìjšího Císaøe a z moci svaté inkvizice mnì dané, žehnám vašim zbraním, a• pøinesou zmar nepøátelùm Impéria a znièí všechny kacíøe, na které budou namíøeny.“ Bìhem krátkého proslovu, který jsem si dovolil, se na mne upøely zraky všech shromáždìných. Všem v oèích problesklo svìtlo svatého odhodlání, Valeriovi však ještì nìco dalšího. Budu si s ním muset pozdìji promluvit nìkde o samotì.

Zatím jsem vše vzal na vìdomí, i skuteènost, že novopeèený seržant pøevzal velení celé akce, i když bych to mìl být podle práva já. Pro dobro Impéria a Císaøe jsem ochoten obìtovat cokoliv…

***

Vybìhli jsme bìhem prvních salv dìlostøelecké baráže, kterou spustili aby nás kryli. Mohl jsem si jen pøedstavovat jak obsluha horeènì mìní jeden náboj za druhým a posílá ho pøed nás.

První šli Valeriovi muži, za nimi já a ostatní. Mariòáci bleskurychle dobìhli k prvnímu z vrakù ležících na námìstí a zaujali nejvýhodnìjší palebné pozice. Probìhli jsme kolem nich a ukryli se za dalším z vrakù. Nad námi rachotila palba imperiálních jednotek a druhá strana námìstí se zvolna pøibližovala…

Náhle mne mezi oèi udeøila silná vlna psi energie. Šedí rytíøi mì okamžitì popadli a odnesli k nejbližšímu úkrytu a zaujali obranné postavení. Ještì štìstí, že se k Šedým dostane jen velmi málo psykerù. Tohle by jim nejspíš vypálilo mozek. Mariòáci se okamžitì ukryli za jedním z rozstøílených sousoší, které na námìstí byly rovnomìrnì postaveny. Valerius se na mnì podíval s nevyøèenou otázkou ve tváøi. Silou vùle jsem zapnul vysílaèku: „Nìco…se…tam…dìje…“

Na víc jsem se nezmohl. V dalším okamžiku mi totiž neovladatelné køeèe roztøásly celé tìlo. Pevnì jsem zavøel víèka a skrz za•até zuby drtil jednu modlitbu k Císaøi za druhou. Bolestí mi snad pulzoval celý mozek a pøed oèima se mi prohánìly šílené vize plné krve, hniloby a bolestného øevu muèených obìtí…

Pak, stejnì náhle jako pøišel, záchvat odeznìl. Zamrkal jsem abych dostal z oèí ledový pot, který mi o nich natekl. Do stále zapnuté vysílaèky i mužùm kolem mì jsem vydal jednoduchý rozkaz: „Jdeme dál. A…pøipravte se na nejhorší. Teï už na nás nejspíš neèekají jenom Tau…“

Popadl jsem svou zbraò a rychle se rozbìhl vpøed. Instinkt mi napovìdìl, že ostatní bìží za mnou. Pak se to stalo…

Celá pøední stìna budovy popraskala a vzápìtí vybuchla ve smršti zdiva. V oblacích prachu ven vystoupil…on. V náhlém pøekvapení jsem prudce zabrzdil a zvedl zrak abych si ho prohlédl. Byl pøes pìt metrù vysoký, plný hnisajících vøedù snìti vytékajících ze všech možných otvorù. Do tìla se mu pomalu vsakovaly zbytky rozbitých tìl Tau, z nichž vìtšina ještì žila.

Zbylé jednotky na druhé stranì námìstí zareagovaly rychlostí blesku a veškerá palba se okamžitì soustøedila na nìj. Smrš• letících projektilù odtrhávala kusy masa z jeho tìla ale on jen stál, široce rozkroèen a smál se šíleným smíchem démonù. Pak pozvedl všechny své paže a zpoza jeho olbøímí postavy se vyrojily myriády strašných kreací na život.

Poruèil jsem svou duši Císaøi a zaèal støílet, zbytek oddílu se mnou. Zaèal jsem odøíkávat další z mnoha litanií…

Chodící personifikace Nurgleho, pána hniloby, se rozesmála ještì víc…